

SVOBODA

LIST KOMUNISTŮ A SYMPATIZUJÍCÍCH OKRESU KLDNO
NOVINY STOLETÉ POKROKOVÉ TRADICE

Ročník CXXXIII
14. srpna 2024
20. srpna 2024

32

Na vzdělání peníze nejsou, na zbraně ano

Těší mě, že se začítáte do prvního srpnového Bez obalu a vítám vás u něj. Česká národní banka minulý týden zhoršila letošní výhled tuzemské ekonomiky a propast mezi Českou republikou a zbytkem Evropy se tak nadále bude zvětšovat. Zatímco ještě v květnu očekávala ČNB růst HDP o 1,4 %, aktuálně výhled naší ekonomiky předpovídá růst pouze o 1,2 % HDP. Kvůli mizerné ekonomické situaci pak chybí peníze i pro ty neklíčovější resorty, jako je zdravotnictví nebo školství, když ministerstvo financí dle aktuálního vyjádření s dalším navýšením peněz pro školství nepočítá. Rozpočet tak zůstane hluboko pod očekáváním ministra

Beka, a také hluboko pod průměrem zemí OECD.

Stagnace českého školství

Letošní rozpočet školství činí 273 miliard korun, ale střednědobý výhled pro příští rok slibuje jen 258 miliard, takže i s navýšením o deset miliard by se v roce 2025 rozpočet školství propadl o pět miliard, bez navýšení plánovala vláda snížit výdaje na školství o 15 miliard. Nárůst rozpočtu o deset miliard oproti střednědobému výhledu pro příští rok přitom pokrývá pouze mandatorní, tedy nezbytné výdaje, na valorizaci platů a na nové zaměstnance. České školství tak podle všeho čeká stagnace, a to v období, kdy nám kvalitou výuky okolní země již utíkají. Loňská analýza Hospodářské komory ukázala, že situace je vážná ve všech úrovních vzdělávací soustavy.

Problémem je dostupnost kvalitního předškolního vzdělání. Zejména u dětí mladších tří let má Česká republika s 9 % jedno z nejnižších umístění v rámci EU, průměr EU přitom činí skoro 35 %. Vedle toho roste počet dětí s odkladem nástupu do prvního ročníku základní školy, takových dětí je už více než pětina. A zatímco v Evropě počty žáků, kteří nedokončí střední školu, klesá, v Česku jich přibývá. Většina žáků, kteří předčasně ukončí vzdělávání, přitom skončí jako uchazeči o zaměstnání na úřadech práce a jsou ohroženi dlouhodobou a opakovanou nezaměstnaností, a tedy i chudobou, která je v České republice na vzestupu.

Na vzdělání lidí je přitom přímo napojený ukazatel prosperity země. Budeme-li se nadále vzdalovat od evropského průměru, těžko v dohledné budoucnosti zvrátíme negativní trend v růstu ekonomiky. Podepisuji v tomto ohledu slova prezidenta Hospodářské komory, který loni v souvislosti s propadem úrovně českého školství prohlásil následující: *»Pro nastartování růstu přidané hodnoty, který naši zemi vyvede z pastí středních příjmů, bude potřeba, aby stát spolu se soukromým sektorem začal strategicky investovat do energetické, dopravní a datové infrastruktury a také do vzdělávání a pracovního trhu. Změnit se bude muset struktura škol, délka vzdělávání, zvýšit se bude muset kvalita studia«*. Navzdory nekompromisním datům však Fialova vláda pro příští rok plánuje výdaje do školství snížit a navyšovat raději výdaje na obranu, na úkor budoucnosti naší země.

»Půjčky« od ministra dopravy

A jelikož peníze chybí téměř na všechno s výjimkou zahraniční vojenské pomoci, rozhodlo se Ministerstvo dopravy v čele s Martinem Kupkou z ODS, že státnímu podniku Cendis téměř o tři roky odloží splatnost dluhu ve výši 40 milionů korun. V květnu 2021 půjčilo Ministerstvo dopravy řízené Karlem Havlíčkem z ANO státnímu podniku Cendis 40 milionů korun. Tato »návrtná finanční výpomoc« ze státního rozpočtu měla firmě, pracující na projektech jako elektronické dálniční známky, pomoci překlenout nedostatek provozních prostředků. Firma měla za povinnost půjčku splatit v jedné splátce »nejpozději do 29. února 2024«.

Jenže, jak zjistily Seznam Zprávy, Cendis peníze dosud nevrátil a Ministerstvo dopravy, řízené nyní Martinem Kupkou, těsně před termínem splatnosti o téměř tři roky posunulo. Loňská kontrola NKÚ přitom upozornila na neuspokojivou finanční kondici Cendisu, stejně jako na jeho nedodržování zákona o zadávání veřejných zakázek. Audit upozornil mimo jiné překročení kontraktů s externími vývojáři. Z původní rámcové smlouvy na 25,9 milionu se zakázky vyšplhaly až do objemu 200 milionů korun. Ani pochybnosti o budoucí schopnosti splácení, ani pochybné hospodaření Cendisu však ministru Kupkovi nijak nevadily při prodloužení splatnosti čtyřicetimilionové půjčky a nezabránily mu udělat si z institutu péče řádného hospodáře trhací kalendář. Škoda, že se podobně jako ministr Kupka nechovají věřiteli vůči lidem, kteří kvůli politice této vlády ztratí schopnost splácet, a to v případech, kde jde o řádově nesrovnatelné částky, které navíc slouží k zabezpečování základních potřeb a nikoliv o desítky milionů za pochybně vysoutěžené veřejné zakázky. Při pohledu na naše dálnice či železnice si troufnu tvrdit, že i Kupkovi by se na dopravě 40 milionů hodilo, ale co, na železnicích nám vlak už stejně ujel tak o dvacet let, tak proč si jej nenechat ujet o další tři.

Další bič na pracující

Závěrem mi to ještě nedá, nevyjádřit se k novele zákoníku práce, kterou jsem v posledních týdnech intenzivně kritizovala za ukrajování práv zaměstnanců na úkor zaměstnavatelů. I když vlastně ani nevím co říct k prohlášení ministerstva práce, které přiznalo, že prodloužení zkušební doby na čtyři měsíce prohloubí nejistotu zaměstnanců. *»Negativní dopady na zaměstnance může mít prodloužení maximální přípustné zkušební doby, čímž se prodlouží období nejistoty, v němž může pracovní poměr skončit ze dne na den,«* připustilo ministerstvo.

Potíž podle něj může například nastat, když se v prodlouženém období projeví u žen příznaky těhotenství. Naprosto směšný je pak Jurečkův argument, dle kterého je prodloužená zkušební doba možností, nikoliv povinností. To je asi stejná naivita, jako když se Jurečkův stranický kolega Výborný v zimě divil, že obchody zdražují, i když k tomu není důvod. Předpokládá, že zaměstnavatelé záměrně nebudou využívat horní hranici zkušební doby, aby měli noví zaměstnanci nárok na benefity již dříve, navíc v situaci, kdy vláda svým počínáním ekonomiku nadále dusí, je naprosto zcestný. *»Samozřejmě, že zaměstnavatelé automaticky dají delší dobu, protože to je pro ně větší jistota,«* sdělil prezident Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů Jiří Horecký. Výrok ministerstva tak jen potvrzuje, že Marian Jurečka je

ministrem asociálních, nikoliv sociálních věcí, a navzdory přiznanému diskriminačnímu charakteru novely se dá čekat, že bude předložena ke schválení vládě ve stávající podobě.

Co představuje staronová šéfka Evropské komise

To, že předsedkyní Evropské komise bude na dalších pět let opět Ursula von der Leyenová, určitě nelze vítat s úsměvem. Je to smutná zpráva pro občany zemí EU. Paní Leyenová je koncentrovaným ztělesněním byrokratické arogance a nezájmu o potřeby občanů, kterou Evropská unie produkuje. Devastujícím Green Dealem počínaje, přes šílenou migrační politiku až po fanatickou podporu kyjevského režimu. Samozřejmě nejen ona, nicméně ona dál bude představovat EU navenek. Žel, nepodařilo se dostatečně přepsat politickou mapu jednotlivých zemí EU, aby hanebná dohoda evropských lidovců, tzv. socialistů a zelených neoliberalů byla nahrazena. Politické zbraně však skládat nemůžeme. V Evropském parlamentu je nemálo pronárodně orientovaných poslanců, včetně několika českých, a hodně bude záležet na tom, jak moc hlasitě o sobě dají vědět.

Věřím, že Kateřinu Konečnou uslyšíme dobře. Evropská unie pod Leynovou je vlastně taková prodloužená ruka amerického Kongresu a Bílého domu a skutečné zájmy Evropy ve smyslu její prosperity jsou Bruselu cizí.

V době konstituování vícepolárního světa ten, kdo má něco v takovém společenství znamenat, musí přesně formulovat své národní zájmy. My se teď opravdu nacházíme na rozcestí – jeden směr, ten, který představuje Leyenová, vede k totálnímu hospodářskému rozvratu Evropy, toho jsme, žel, svědky. Ten druhý směr, zatím ne s tak početnou podporou, ale přesto existující a silící, akcentuje suverénní národní státy, spolupracující mezi sebou na principu korektnosti, chcete-li rovného s rovným. Principiálně záleží na postoji Parlamentu ČR, zda vůči různým až kolonizátorským direktivám z Bruselu, potažmo z USA, bude dál vstřícně shovívavý, nebo se proti nim postaví.

Nikdy jsem nezpochybňoval, že Evropa má mít nějakou zastřešující instituci – ta však v prvé řadě musí respektovat suverenitu členských zemí a ekonomickou prosperitu Evropy jako kontinentu. Nikoli globální zájmy, resp. zájmy nadnárodních korporací. Takovou institucí může být nebyrokratická Rada Evropy a její orgány, které jsou poradní, nikoli autoritativně byrokratické.

Dostanu-li od občanů na podzim důvěru, učiním vše, co bude v mých silách, aby se český právní systém stal znovu suverénním a svéprávným, aby se Česká republika zřekla nejen Green Dealu v této podobě, ale abychom jednoznačně odmítli nové migranty a ty současné vrátili tam, odkud přišli, a aby i z naší rodné vlasti znělo slovo MÍR. Mám děti, mám vnoučata a nechci, aby jejich budoucnost byla spojena s tím, že celý život budou doplácet na nesmyslné zbrojení a neomezenou podporu migrantů – na úkor vzdělání a sociálních jistot. V této mé snaze mně nezabrání ani již zmiňovaná Ursula von der Leyenová. Není všem dnům konec.

lportal JUDr. Vojtěch Filip, kandidát do Senátu za KSČM

Podpora stávkové pohotovosti zaměstnanců veřejného sektoru

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska (OS ČMS) pně podporuje a je solidární a připojuje se k vyhlášené časově neomezené stávkové pohotovosti osmi odborovými svazy působícími ve veřejných službách.

Již 22. června 2024 OS ČMS deklarovalo svým prohlášením plnou podporu oprávněným požadavkům zaměstnanců ve veřejném sektoru na růst platů až o 15%. Upozornili jsme na růst kumulované inflaci více než 35%, zatímco platy ve veřejném sektoru rostly na různých pozicích o 15 až 34%. Znovu v této souvislosti připomínáme, že u tohoto relativního zvyšování platů je však třeba vnímat skutečnost, která ukazuje, že většina zaměstnanců ve veřejném sektoru vůbec nedosáhne ani na průměrný mediánový plat.

Jeden ze stěžejních problémů vidíme ve skutečnosti, že jsou neodpovídajícím způsobem nastaveny platové tabulky. Je třeba vidět skutečnost, že platy jsou nastavovány osobním ohodnocením, protože podle tabulkového zařazení dle platových tříd a platových stupňů se žádný takto stanovený plat nedostane do 12 třídy a 12 platového stupně na úroveň průměrného platu. Zdaleka tedy nejde jen o ohodnocení zaměstnanců v prvé platové třídě a v prvních platových stupních.

S velkým znepokojením vnímáme přístup vlády k řešení požadavků odborů a odsouvání rozhodnutí vlády v této záležitosti. Pokud odbory deklarovaly schopnost akceptovat kompromisní návrh spočívající v 10 % růstu platů, jde o velký ústupek vládě a zaměstnavatelům. Jestliže vláda měla, vyjádření ministra práce a sociálních věcí, rozhodnout do 24. 07. 2024 a nestalo se takt, vnímáme toto jednání vlády jako špatný krok, který výrazně prohlubuje ekonomickou a sociální nejistotu zaměstnanců veřejného sektoru.

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska vyzývá vládu České republiky, jejího předsedu a ministra práce a sociálních věcí k urychlenému závaznému jednání o navýšení platů zaměstnanců ve veřejném sektoru minimálně o 10%.

Centrála OS ČMS

Azov? Protifašističtí bojovníci varují před rozséváním neonacistické propagandy v naší vlasti

Český svaz protifašistických bojovníků, z. s. (ČSPB) důrazně protestuje proti propagačnímu turné neonacistického uskupení Azov v České republice. ČSPB to uvedl v tiskové zprávě zaslané redakci iportal24.cz.

»V Praze se uskutečnila veřejná akce neonacistického uskupení Azov. Byla uvedena jako součást propagačního turné tzv. třetí útočné brigády ukrajinské armády po Evropě.« napsal svaz protifašistických bojovníků. Upozornil dále, že byla plánována veřejná vystoupení příslušníků tohoto uskupení v Německu, Nizozemsku a v Belgii, ovšem kromě Litvy a České republiky byla taková vystoupení ve všech těchto zemích, kvůli podezření z nebezpečí propagace neonacismu, zrušena.

»Vláda České republiky svým mlčením akci podpořila; ministr zahraničních věcí ji, odkazem na nesouvisející historické události před více než půl stoletím, podpořil. Od takové politiky nynější vlády se distancujeme. Varujeme před zaséváním neonacistické propagandy do naší vlasti, rozdělováním společnosti touto ideologií, před zhoršováním bezpečnostní situace ve státě,« dodal ČSPB ve stanovisku podepsaném předsedkyní Jitkou Gruntovou a místopředsedy Josefem Odehnalem a Vladimírem Pelcem.

Moudrost I. Bartoše

Tvrďá práce je jako břemeno, které leží před námi a čeká, odvážíme-li se je zvednout. Některá břemena jsou lehká, jiná těžká. Někteří lidé dávají přednost lehkému a těžkého se bojí; těžké přenechávají druhým, sami si vybírají lehké. To není správný postoj...

Jsou piráti, kteří se chovají jinak: přenechávají ostatním to, co je pohodlné, a sami zvedají těžká břemena; těžkosti překonávají vždycky jako první a pohodlí užívají jako poslední. To jsou dobří piráti. Všichni bychom si měli brát příklad z jejich pirátského ducha.

Digitální stát chrání lid. Jedině když existuje digitální stát, může se lid vychovávat a převychovávat demokratickými metodami v celé zemi a za účasti všech, aby se oprostil od vlivu domácích i zahraničních dezinformátorů (tento vliv je stále ještě velmi silný, potrvá ještě dlouho a nemůže být tak rychle odstraněn), aby se zbavil špatných návyků a myšlenek přežívajících z nedigitalizované společnosti, nedal se dezinformátory svést na nesprávnou cestu a aby dále kráčet vpřed k digitální iportál Jan Klán

Další atak na »Čtyřku«

Visegrádská čtyřka! Bylo to silné pouto před řadou let a něco znamenalo. Dnes však soukolí poněkud skřípe. Stačí si připomenout rozhodnutí české vlády nesejít se se slovenskou. Chápu, bratři se také občas pohádají, ale tato neschůzka nebyla pro nepatrnou rodinnou rozmíšku dvou bratrů. Šlo o to, že Ficova vláda má jiný pohled na válku na východě Evropy a zapojení své země do válečných plánů jedné, tedy americko-bruselské strany. Navíc neposlouchá »velkého bratra« a my jako jeho »správný pobočník« jsme to museli promítnout do svých bratrských vztahů. Bratr nebratr. Šéf má

přednost.

V těchto dnech došlo k další roztržce. Tentokrát mezi zbylou dvojicí. Mezi Maďarskem a Polskem. Důvod k ní zavdal polský ministr zahraničí Sikorski, když v rozhovoru pro Visegrad/Insight řekl, že jeho maďarský protějšek odsouhlasil, aby se příští zasedání ministrů zahraničí EU konalo na Ukrajině. Sikorski prý navrhl i místo vhodné pro takové jednání – Mukačevo. Jak známo, do Versailleských dohod v roce 1919 a nějaký čas v době 2. světové války byla Zakarpatská Ukrajina součástí Maďarska. Maďarský ministr zahraničí Péter Szijjártó toto tvrzení okamžitě na Facebooku odmítl. Dodal, že na provokace od Sikorského je zvyklý, protože sedávají vedle sebe na jednání evropských ministrů. Použil při tom dokonce slova o »bahně lží«.

Spor se z osobní diskuse dvou politiků stal najednou mezinárodním problémem. Soudržnost Visegrádské čtyřky zároveň dostala tvrdou ránu. Další existence »čtyřky«, jež dokázala občas i čelit Bruselu, dostala dokonce přímý zásah. Můžeme se dokonce ptát, zda ještě Visegrádská čtyřka existuje.

Otázka, kdo z obou ministrů má pravdu, však zůstává. Je tu tvrzení proti tvrzení. Osobně si myslím, že pravdu má Maďar. Z jeho hlediska spor totiž postrádá logiku. Proč by najednou maďarský ministr souhlasil s ponížením své země? Musel ho přece rozčillit návrh na místo konání schůzky ministrů zahraničí EU, na něž jako na své nostalgicky vzpomíná ještě mnohý z Maďarů?

A tak se nedivím ministru Szijjártóovi. Ministr Sikorski je skutečně znám svými úlety. Zvláště, pokud jde o historii. Živě si vzpomínám, jak v době svého minulého ministrování hovořil o osvobození Osvětimi a zdůraznil, že nikoli Rudá armáda (tedy v jeho pojetí »ruská«) to byla, kdo definitivně osvobodil zbytek zdejších vězňů, ale Ukrajinský front, tedy Ukrajinci. Jenže »pozapomněl«, že od Baltu po slovenské hory se na osvobozování Polska podílely tři Ukrajinské fronty a nazývaly se tak poté, co překročily hranice SSSR. Před tím měly názvy jiné, např. Brjanský nebo Stepní front, a to podle směru útoku na nacistická uskupení. Ve všech třech byla tak desetina či dvacatina vojáků, která se narodila na Ukrajině. Pro doplnění vzdělání polského ministra uvádím, že prvním, kdo otevřel bránu koncentračního tábora Osvětim, byl údajně sovětský důstojník – lékař, národností Žid, vzpomínám-li dobře, a jmenoval se Šapiro.

Útok na soudržnost Visegrádské čtyřky má svou logiku. Silný oponent nejvlivnějších zemí může Bruselu udělat mnohé starosti. Když se jí podaří zničit, může si nejen vedení EU, ale také SRN a Francie, které řízení EU ovlivňují, oddechnout. Bylo třeba jen najít správně se »chovající koně« a začít rozkládat ji zevnitř. Od toho je tu česká Fialova vláda a polská tusko-sikorského. První nesmělé kroky byly učiněny už před několika lety. S dalšími, mnohem tvrdšími, jsme se setkali v současnosti. Tím to ovšem nekončí. Pokud by se Čtyřka vzpamatovala, zmařilo by to totiž plány paní von der Leyenové a jejího právě vznikajícího řídicího týmu. Tak čekám, jaké další kroky směřující ke konci Visegrádu si vymyslí v Praze či ve Varšavě, abychom už konečně byli jen jednou »velkou evropskou rodinou« bez oponentů a bez moci cokoli ovlivnit. Za nás přece rozhodují ti nejmoudřejší a jakýkoli odlišný názor, jakákoli oponentura, by narušily »svobodu a demokracii« v Evropě. I portal Jaroslav Kojar

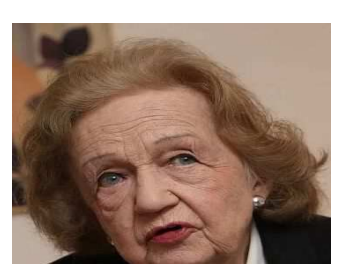
Mírová PODKOVA

Přestože nás knihy pomalu ale jistě vytlačují z bytu, přestože jsem si přísně zakázala kupovat další nové knihy, přesto všechno se k nám, ke mně, vloudila kniha paní spisovatelky Zuzany Součkové "Po schodech nahoru, po čumáku dolů." Velice pěkné, humorné čtení krátkých, patrně autorčiných příběhů ze života. Humor té paní spisovatelky, pro mě dosud neznámé, je mi daleko bližší než humor spisovatelky paní Haliny Pawlowské. Velice se mi líbila povídka s názvem PODKOVA. Bylo to snad tím, co nepěkného zažíváme v současné době 21. století a to jsou snahy Západu, USA a

EU, opět rozpoutat další velkou válku s Východem, s Ruskem. V té povídce PODKOVA mě zaujala moudrost dětí, sourozenců, kteří se často spolu dost divoce praly. A jak to často mezi sourozenci bývá, tak i tam šlo patrně o jakousi sourozeneckou dominanci. Když byly ty sourozenci starší, dospěli k názoru, že ty jejich pralice jsou vlastně na nic, zcela zbytečné. Dohodli se tedy, že své neshody, které často končily i tvrdou pranicí, budou včas řešit nějakým klíčovým slovem, které jim sjedná příměří, mír, bez pralice. Tím slovem, které bez fyzického napadání sjednávalo mezi sourozenci mír se stalo slovo PODKOVA. Jak dokáží být mnohé děti moudré oproti dospělým lidem. Jak krásné by bylo, kdyby i dospělí bratři a sestry všech zemí a národností používali místo násilí a válek mezi sebou vedených, to kouzelné agrese zklidňující slůvko PODKOVA. Koňská PODKOVA je symbolem štěstí. To kouzelné slůvko PODKOVA by přece mohlo být, při troše dobré vůle, také i symbolem mírového štěstí pro ty životem ani historií nezmoudřelé dospěláky. Je to snad hloupá úvaha? Je snad lepší porušovat veškeré mírové dohody jako třeba ty Minské a jiné? Je snad správné porušovat smlouvu o demilitarizaci dvou jaderných mocností podepsanou R. Reaganem a M. Gorbačovem v roce 1987 mezi USA a Ruskem, kterou USA porušily? USA rády porušují dohody a smlouvy i včetně těch mezinárodních. Také dohodu o nepřiblížování se válečného NATO paktu k ruským hranicím USA podle porušily. Pro agresory USA je prioritou dál záměrně vyvolávat bratrovražedně války, viz majdan na Ukrajině, též intrika USA - Tonkinský záliv, úmyslně vyvolaná strašná válka proti Vietnamu. Vyvolávat majdany po celém východním světě, to je doména USA ne Ruska? Dnes USA svými základními víceméně okupují země EU a šturmuji ke zbrojení. "Odivají" sebe i své evropské kolonie atomovými bombami. Proč asi? Pro ně žádné smírčí, pro - mírové slůvko, jako je **PODKOVA neexistuje**. Eva Dolejšová

NÁRODNÍ DIVADLO 6

V sedmdesátých letech minulého století se ukázalo, že divadlo potřebuje generální opravu. V sobotu, 2. dubna 1977 se hraje už 667. repríza Jiráskovy Lucerny. V hledišti jsou členové divadla a stavbaři. V hlavních rolích: mlynáře skvěle hraje

Petr Kostka, Taťána Medvecká je Haničkou, paní kněžnu hraje Blanka Bohdanová. Je to poslední představní na dlouhých 6 let. Ve slavnostním ceremoniálu byl zlatý klíč od divadla předán stavbařům z Českých Budějovic. Za všechny umělce se loučí Bohuš Záhorský. Uvádím zkráceně.

„Třicet let jsem v Národním divadle. Třicet let jsem se s pokorou a láskou snažil dát smysl slovům národ sobě. Byl jsem z nabídky hrát v něm nadšený. Ráno, dlouho před první zkouškou jsem poprvé stanul na jevišti. Pohlédl jsem vzhůru do kopule, přehlédl obrovské jeviště, skoro až dech se mi zastavil. Já, malý človíček, obklopen tím nádherným prostorem. Vedle mne se postavil nějaký člověk v montérkách, nevrle si mě změřil a pronesl – smekněte člověče! A prstem ukázal na zadní stěnu stažené opony. Četl jsem: **STOJÍŠ NA JEVIŠTI NÁRODNÍHO DIVADLA. SMEKNÍ!** Až teď jsem si zahanbeně

uvědomil, že mám na hlavě klobouk. Český národ si vybudoval Zlatou kapličku z úcty k nejvyšším hodnotám mravním. Každý útržek našich dějin je vepsán ve zdech této budovy a tvoří její neviditelnou podstatu.“

Tak to vnímala generace budovatelů, tak také herci dvacátého století, tak to vnímaly i generace divácké. Mohu uvést i příklad. My starší lidé si dáváme takové výzvy- ještě bych se chtěl dožít toho či onoho. V tom roce si moje máma takový úkol dala. Ještě bych se ještě ráda dočkala otevření národního divadla. (Bohužel se jí to o maličko nepodařilo.) Osobně se obávám, že dnešní herecká generace už to tak nevidí. V konkurenci televizí, filmů a mnoha divadel roduhodují více finance než city. Ve snaze o originalitu se někdy utopí klasické představení. Viděl jsem Rusalku, kde nikdo nebyl tím, čím být měl. Vodník byl čaroděj, čarodějnice v překrásné róbě byla současně cizí kněžnou, slavnost na zámku připomínala divoký večírek. Bylo mi líto té krásné Dvořákovy hudby. Samozřejmě by mělo platit pro herce i české publikum to, co cítil herecký bard Záhorský, možná jsem příliš skeptický.

Co se tedy změnilo při šestileté přestavbě? Sklon podlahy hlediště se zvětšil, snížil se počet sedadel na 986. Vybudováno bylo zcela nové variabilní jeviště, modernizovala se technika, zlepšilo se větrání. Na přilehlé ploše vyrostla Nová scéna s netradičním jevištěm uprostřed., nová provozní budova a restaurace. Západní část Nové scény tvoří blok na dvou pilířích, opláštěný sklem. Mezi pilíři je volný průchod. Bohužel, pozemek patří řádu Voršilek. (Vzpomínáte možná na lalalie, které z toho v nových politických podmínkách státu vznikly.) V pátek, 18. listopadu 1983 bylo Národní divadlo znovu slavnostně otevřeno – jak jinak, než Smetanovou Libuší. Rekonstrukce a očištění se dočkal plášť Zítkovy budovy v letech 2012 až 2015. Ostatně menší úpravy a restaurování maleb vlastně probíhají neustále.

Seriál zakončíme současným stavem. Od roku 2013 je ředitelem divadla Jan Burian. Spravuje ho spolu s Radou národního divadla. Divadlo má čtyři soubory – laternu magiku, činohru, operu a balet. Svou činnost provozují v Zítkově budově, Nové scéně, Stavovském divadle a ve Státní opeře, (která v posledních letech také prošla náročnou a nádhernou rekonstrukcí.) Pavel Hruban

Okresní rada Klubu Českého Pohraničí POZVÁNKA

na Okresní sněm Klubu Českého Pohraničí
Kladno a příslušníků OSH

dne 3. září 2024 v 15.00 hodin v zasedací místnosti OV KSČM Kladno, Milady Horákové 497

Milady Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077 e.mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevrací